

kunde faa noget i Hovedet, og saa kunde det let gaa ud over Drengene.“ Men det er min bestemte Opfattelse efter de Undersøgelser, jeg her har foretaget, og efter de Samtaler, jeg har haft med Mænd, som jeg anser for vederhæftige, og som dette Tings Medlemmer sikkert ogsaa anse for vederhæftige, jeg skal blot nævne f. Eks. Redaktøren af „Sorø Amtstidende“ Anders Jensen, at det, der i væsentlig Grad kan bebrejdes Forstander Mortensen, og det, der maaske har bevirket de haarde og utallige Afstraffelser, er, at Mortensen ikke altid har været sig bevidst. Han har drukket tæt, er kommen sent hjem om Natten, har faaet for ringe Søvn, har saa faaet Tømmermænd, og saa er det, han har pryglet løs paa Drengene. Nu siger ganske vist Overbestyrelsen i sin Erklæring eller Redegørelse til Finansudvalget — det er en ganske mærkværdig Redegørelse —, at „Undersøgelsen har paa en aldeles afgørende Maade godtgjort, at den mod Mortensen fremsatte hæsle Beskyldning, at han til Tider skulde have været beruset, er en skammelig Bagvaskelse, for hvilken Ansvarer falder tungt paa dem, der ikke have undset sig for paa det allerløseste Grundlag at fremsætte denne of-fentlig.“ Hvor kan Overbestyrelsen sige dette efter de Forhør, der have været afholdte? Man har ikke spurgt Drengene derom. Men en Dreng, som er bleven spurgt om det, siger: Jo, Mortensen havde noget i Hovedet. Hvorledes gik det nu til? Jo, Mortensen skulde til Skelskør med denne Dreng, der skulde møde som Vidne i en Brandstiftelsessag. Forhøret var endt om Eftermiddagen Kl. 2, Mortensen blev i Skelskør et Par Timers Tid, og saa kørte de hjem. Paa Vejen erfarede Mortensen, at der var Skyttefest i Skoven, saa rullede han ind hos en Gaardmand, ind i Porten, hvor Drengen blev siddende og passede paa Vognen. Saa gaar Mortensen til Skyttefest til Kl. 1 om Natten, saa kommer han tilbage til Drengen, der endnu sidder paa Vognen, og saa køre de hjem, og det er Drengens Opfattelse, at Mortensen „har noget i Hovedet“. Ja, der er ingen Tvivl om, at Mortensen havde meget i Hovedet.

Men Bestyrelsen gaar overordentlig vidt i at reducere de Angreb, der ere rettede paa Anstalten og i ganske særlig Grad paa Forstander Mortensen. De sige: „Naar der bortses fra enkelte, let gennemskuelige Overdrivelser, hvilke Fremkomst under de foreliggende Omstændigheder ikke kan undre nogen, og naar end-

videre den omfangsrige Avislitteratur, hvis Værdi og Vederhæftighed er tilstrækkelig belyst gennem Undersøgelserne, ganske lades ude af Betragtning, giver den foretagne, særdeles indgaaende og omfattende Undersøgelse sikkert et i det hele og store korrekt og med Virkeligheden stemmende Billede af Forholdene paa Anstalten. Overbestyrelsen skal derfor kun ganske i Forbigaaende gøre opmærksom paa, at en stor Del af de afhørte, tidligere Elever ere saadanne, som Anstaltens Angribere under det mod den aabnede Pressefelttog have kaldt frem paa Skuepladsen.“ — maa jeg her i Parentes indskyde, at de jo ogsaa kunne afgive Vidnesbyrd —, og saa tilføjes der: „og som de forinden Afhøringen have haft Lejlighed til at paavirke“. Det vover Overbestyrelsen at sige, at de Mænd, der i Pressen have rettet en Kritik mod Flakkebjerg, forinden Vidneafhøringen have paavirket disse Vidner. Og hvem er det, der i første Række retter dette Angreb bl. a. paa det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) og mig? Det er Justitiarius Ingerslev. En saadan Beskyldning udslynger man ganske i det blaa. Jeg erklærer, at jeg ikke har talt med nogen af disse Vidner forinden Afhøringen, og jeg er sikker paa, at min Kollega, det ærede Medlem for Fredericia, ikke heller har det. Og hvorfor skulde vi prøve at komme i Tale med dem? Det var jo ganske unødvendigt, men det siger man, fordi man skal jo sige noget.

Hvorledes er nu denne Redegørelse bleven til? Jeg tillod mig forleden Dag, da Spørgsmaalet var fremme, at gøre opmærksom paa, at Professor Berleme-Nix og Slotspræst Linnemann, der begge ere Medlemmer af Bestyrelsen, paa Forespørgsel fra min Side havde svaret: Vi have ikke læst Forhørene. Men jeg skal endvidere oplyse, at jeg rettede en Henvendelse til et andet af Bestyrelsens øvrige 3 Medlemmer, nemlig til Etatsraad Gros-serer Lyngbye. Han svarede ligeledes, da jeg spurgte ham om Forhørene: Jeg har ikke læst dem. Og da jeg omtalte, at der var blevet anvendt Haandjern, sagde han: Saa, er der anvendt Haandjern paa Flakkebjerg, det vidste jeg ikke noget af. Han har siddet i Bestyrelsen i over 20 Aar. De to eneste Medlemmer af Bestyrelsen, der have læst Forhørene, ere Etatsraad Wassard og Justitiarius Ingerslev.

Hvad siger nu Wassard? Han siger: „Det er nok haardt, Drengene ere blevene behandlede, naar man overfladisk beskæf-